

„A szerencsétlent barátjától részvét illeti meg, még ha elhagyja is a Mindenhatónak félelmét.“ (6,14). Ha a barátság fészkeről kiszáll az erény madara, ha tűzhelyén kilobban a közös lelkesedés tüze, hamújában, a részvétben tovább őrzi Isten a szeretet szentségét, s ha barát soha többé nem kívánja látni barátját, még akkor is esélyt nyújt a bűnbánó újjászületéshez!

Ennek a tanításnak, mely teljes egészében a felebaráti szeretet, a barátság szellemét sugározza, talán sohasem volt ennyi időszerű mondanivalója, sürgetőbb, áldásosabb figyelmeztetése. A mai, megosztott világban egyedül a jézusi barátságosság közösségteremtő és fenntartó ereje biztosíthatja számunkra az erkölcs szilárdságán nyugvó, magasabb rendű és boldogabb, békés életet és jövőt.

E jövő alapja csak a barátság igényessége és szeretetszolgálata, a megkülönböztetés és egységkeresés lehet: az én barátom nem lehet mindenki barátja, de barátaim barátai az én barátaim is. Ennek az arany szabálynak a segítségével kell újra megtanulnunk Istenországa és az egyetemes testvériség nyelvét.

Jézus vallása az üdvözülést az emberiség közös ügyévé tette. Aki ezt nem ismeri fel, semmiképpen sem léphet be Istenországába. Vizsgáljuk hát felül életünket: barátságban, barátainkért éltünk-e eddig? Készek vagyunk-e a barátságért életünket is feláldozni? A jó barát a menny kapuja — tartja egy albán közmondás. Ne tétovázzunk: kopogjunk be bátran a szeretet élő ajtaján, felebarátaink szívéen, kérjünk bebocsáttatást és lépünk be! Ámen.

KÁSZONI JÓZSEF

CSELEKEDJÜNK JÓT!

Jak 4,17

Az emberiségnek egy nagyon régi — mondhatnánk úgy is — örök problémája a jó és rossz közötti ellentét kérdése. Különböző korokban különbözőképpen válaszoltak erre: mi a jó és mi a rossz. Ezzel a kérdéssel nem csak a vallás foglalkozik, de a tudomány is keresi rá a feleletet. A jó és a rossz egyetemes emberi jelenség. Ezért is foglalkozik ezzel az erkölcstan, a filozófia, a vallás. A jó és a rossz fogalma végigvonul minden vallás tanításán, s így megtalálható a keresztény vallásban is. A keresztényeknek a rosszról való felfogása, tanítása nem egységes, felekezetenként változik.

A gondolkozó ember tisztában van azzal, hogy erkölcsi lény, tehát képes a jóra, a jócselekedetek megvalósítására. A kérdés ott adódik,

hogy vajon cselekszem-e a jót embertársammal szemben vagy nem. Az határozza meg az ember viszonyát a másikkal szemben, hogy milyen kapcsolatban áll vele. Gondoljunk itt Jézus szavaira, aki tanítása rendjén a következőket mondotta hallgatóinak: „Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal.“ (Mt 7,12). Az, hogy irántam hogyan viselkedik valaki, függ attól is, hogy én miként viszonyulok embertársamhoz. Jézus az isten- és emberszeretetet tartotta mindennél fontosabbnak. A vallásos ember az istenszereteten keresztül jut el az ember szeretetéig. Ezért is tanítja: „szerezd az Istent és szeresd az embert!“

A szeretet kettős parancsával egy életen keresztül sokat találkozunk, mondhatjuk hogy azt minden vallásos ember ismeri. A baj ott van, hogy sokan a felismerésnél megtorpannak, nem mennek tovább egy lépéssel és mindennapi életükben nem cselekszik, nem élik meg a szeretetet. Erre utal textusunk is: „Aki azért tudna jót cselekedni és nem cselekszi, bűne az annak.“ Tömör és igaz a fenti megállapítás. Egy olyan embernek, aki tudna jót cselekedni és nem teszi, mert a másikban valamilyen okból ellenséget lát, bűne a jócselekedet elmulasztása. Tudatosítania kellene magában minden embernek, hogy a béke, igazság és szeretet fennállása csak úgy lehetséges, ha az ember nem áll rossz viszonyban embertársával. Mindnyájan tudjuk, hogy a harag rossz tanácsadó, de mégis kevés olyan ember van, aki előítélet nélkül, megértéssel és szeretettel közeledik embertársához. Emberi értékük éppen abban van, hogy minden körülmény között, ha nagyon nehéz helyzetben is vagyunk, megmaradjunk és kitartsunk emberségünk mellett. Sokszor érezzük azt, hogy nehéz jónak, igaznak megmaradni, mert mindennapi életünk nem egy, előre láthatatlan nehézséget, kellemetlenséget rejteget számunkra, de ezek ellenére sem lehetetlen kitartanunk emberi értékeink mellett. Igazolja ezt sok olyan híres ember élete, cselekedete, példaadó hatása, akik minden nehézség ellenére megmaradtak mindig embernek. Bartók Béla írta egy alkalommal az alábbi sorokat egy emlékebe adott fényképe hátára: „Mai ember, minden idők legvadabbikának embere, próbálj mindenekelőtt ember lenni; s ha felfogtad, mit jelent embernek lenni, csak akkor törődhetsz hazával, társal és barátal.“ (Szegő Júlia: *Embernek maradni*). Ezek a szavak nem üres frázisok, mert a nagy zeneszerző egész életén keresztül megtartotta, megélte tiszta emberségét.

A mi célunk, rendeltetésünk is az, hogy emberek legyünk a szó igazi és teljes értelmében. Emberlétünk kibontakoztatása jelenti elsősorban önmegvalósításunkat; megvalósítani Istennek minden nekünk adott drága ajándékát, talentumait; és élni a mindennapok körülményeiben emberségünket.

„Aki azért tudna jót cselekedni és nem cselekszi, bűne az annak“. Az alapgondolat figyelmeztetése napjainkban is igaz és helytálló. Cselekedjünk jót mindig és minden körülmények között, s ha olykor megtorpanunk, megállunk, mert úgy érezzük, hogy ez lehetetlen, vegyünk példát előttünk élt nagy emberektől, Istenországunk munkásaitól. Vigyázzunk és figyeljünk arra, hogyan élünk és mit cselekszünk, s ha jót tehetünk, tegyük azt meg haladéktalanul, mert ez hivatásunk földi életünkben. Ámen.

KISS KÁROLY

FELTÁMADÁS ÉS ÉLET

Jn 11,25

A dolgok, történések örök emberi kérdések, amelyek körülvesznek bennünket, amelyekben élünk és amelyek foglalkoztattak és foglalkoztatnak minket, dialektikus összefüggésben vannak egymással. Nem lehet mereven elválasztani, csak különállóságukban vizsgálni ezeket.

Mi is az élet? Tudományosan megfogalmazzuk, körülhatároljuk, körülírjuk. De vajon attól, hogy megfogalmazzuk, le- vagy körülírjuk, életté válik-e, érthetőbbé-e számunkra az, amit életnek nevezünk? Mozog és táplálkozik, érez és gondolkodik, cselekszik és alkot az anyag, s azt mondjuk, hogy él. Élővé szerveződik a holt anyag, de hogyan, miképpen? Sokasodnak a kérdések.

Milyen mély egyszerűséggel, láttató szemléletességgel válaszol e kérdésre Jézus a magvető példázatában. Szemünk előtt megjelenik apánk vagy nagyapánk arcával a magvető, amint hinti a kenyérmagot, az élet magját, ahogy a székely ember még ma is nevezi a búzát. Szinte látni véljük a barázdákba hulló magot; érezni kétség mardosta reménykedését, de tiszta erős hitét is, hogy a porba hullott magból új kenyér és új élet fakad. S e képben benne van minden — élet, halál és feltámadás — elszakíthatatlanul.

Igen, nekünk a sok magyarázat helyett látnunk, éreznünk kell az életet, halált s a feltámadást, hogy élni tudjunk. Látnunk a láthatatlant, ahogy a költő mondja: „Vágd meg a fűgét! Mi van benne? Csak mag. /Vágd szét a magot! / Mit látsz? Semmit? Ez a semmi a magban ez nő meg fává, ez a láthatatlan; / ez a lélek, a mindenség csirája.“ (Szabó Lőrincz: Ez vagy te).

Látni, érezni az életet, látni a láthatatlant — furcsán hangzik — mégis, ha virágbaborult fákat, kalászt sarjadzó búzamezőt, épülő házat látunk, azt mondjuk: íme az élet! S ha hervadó lomb, düledező ház, rom kerül szemünk elé, megcsap a pusztulás, az elmúlás, a halál lehellete. De ugyanakkor érezzük, tudjuk, reméljük és hisszük: az elhervadt lomb újra hajt, a rombadőlt ház újra felépül, az élet feltámad és megmarad. Mint ahogy Apáczai Csere János, a XVII. század közepén az országra zúdult csapás és balsors közepette is hitte, tudta: „romba dönthetik egy nép falvait és városait, feldúlhatják szőlőskertjeit, meggritkíthatják soraikat, ha erős marad a lelke, s szelleme tiszta, mint a kristály, újra nagygyá és tiszteltté lehet.“ (Szencei L.: A halál tanítványa).

Jézus nyugodtan mondhatta; Én vagyok a feltámadás és az élet —, mert ő él és hat. Él ajkadon és ajkamon, amikor kimondjuk nevét; mozdulatainkban, amikor szívünk tiszta érzése indítja meg kezünket; imádságunkban, amit tőle tanultunk, munkás hétköznapijainkban, amikor biztat — az én Atyám munkálkodik, én is munkálkodom.